

Kati Kovács

Jukka Heiskanen

Alkuvuoden kotimaisista sarjakuva-albumeista komeimpia on Kati Kovácsin toinen albumi Karu selli (Like 1996). Surrealistisesti unen ja valveen rajamallia surraava albumi on rakenteellisesti loppuun asti harkittu ja lukijaa taitavasti johdatteleva. Spiraalimaisesti auki kiertävän tarinan lopussa lukijaa kohtaa yllätys, joka pakottaa kääntämään sivuja takaisin alkuun: miten tämä juttu nyt menikään? Sarjainfo jututti Kemin sarjakuvapäivillä käynyttä Kovácsia kevättalvisessa Helsingissä.

Sarjainfo: Keerataanpa ensin vähän perustietojasi...

Kati Kovács: Olen syntynyt vuonna 1963, opiskelin kaksi vuotta taidekoulussa graafiseksi suunnittelijaksi, mutta jätin sen kesken.

Juoksin miehen perässä Italiaan... en tiedä, olisinko muuten jättänyt opintoja kesken, mutta mun mielestä taidekoulussa ei tapahtunut mitään. Opiskelu oli puisevaa.

S: Milloin rupesit tekemään sarjakuvia?

KK: Opiskeluaikana tei vain ihan leikkimielillä, mutta lapsena olin piirtänyt vähän... tai muurrosikään asti.

Yksi mun jutuista neljätoistavuotiaana tekemistäni jutuista julkaistiin Kannuslehdessä vuosia myöhemmin, kun olin yli kaksikymmentä ja asuin jo Roomassa. Se oli jäänyt niille sinne lehteen, kun olin sen aikoinaan lähettänyt. Annoin luvan julkaista sen, kun en enää muistanut edes mistä oli kyse. Lähetin sitten valokopioita sellaisista yksittäisistä kuvista, joita mä tein sinne. Suuren kurpitsan Pauli Kallio näki niitä jossakin, ja mä sitten aloitin Kurpitsassa näillä yksittäisillä kuvilla. Siirryin siitä sitten takaisin sarjakuvien pariin.

Ne kuvat olivat kaikki väreissä, noista suomalaisten lehtien takia mä rupesin tekemään mustavalkoisia sarjakuvia, kustannussyistä.

S: Sä teet Italiasta asti sarjakuvia Suomeen, muttet piirrä sarjakuvia italialaisiin lehtiin, ainoastaan kuvituksia?

KK: Mulla jäi noi italialaiset julkaisut, kun rupesin piirtämään Suomeen, enkä oo viitsinyt lähteä kiertämään niitä uudestaan. Ihan laiskuudesta.

Mua ei kiinnosta olla tekemisissä toisten sarjakuvapiirtäjien kanssa, ainakaan liikaa, en tiedä mitään roomalaisista sarjakuvantekijöistä.

S: Miten menit Like'n leipiin?

KK: Tämä herra Pauli Kallio ilmoitti ohi-

mennen, että Like olisi kiinnostunut julkaisemaan albumin. Niinku minkä muka? Eihän mä saanut ikinä tehtyä kuin parin sivun juttuja. Siinä meni pari vuotta, ja sitten kun olin Suomessa, Like'n Kari Puikkonen otti yhteyttä ja ilmaisi itse asiansa. Olisiko se ollut vuonna 1992? Joo, koska mun tyttö on syntynyt 1993...

S: Ja samana vuonna ilmestyi esikoisalbumisi Vihreä rapsodia, joka julkaistiin 1994 myös Ruotsissa. Miten Like valvoi alpparin tekoa?

KK: Sitä oli niiden vaikea valvoa, kun olin Roomassa. Mulla oli noin parikymmentä sivua valmista mukana, kun kävin Suomessa. Puikkonen katsoi ne ja oli ihan tyytyväinen, paitsi että halusi korjata tytön juomalasin yhdessä ruudussa, kun se ei näyttänyt juomalasilta. Se oli ainoa korjaus...

Loppuaikataulu oli niin tiukka, että kun mä lähetin sen albumin, se meni heti painoon. Valmista tavaraa se oli.

S: Uudessa albumissa nimeltä Karu selli juoni on varsin tiukka, ensimmäisessä juoni rönsyili paljon enemmän. Karusta sellistä huomaa heti, että tiesit jo aloittaessasi mihin päädyt. Miten Vihreän rapsodian kanssa kävi?

KK: Mä tiesin koko ajan ihan lopun, mutta keskivaiheessa päästin vapaalle ja annoin itsenikin vähän seikkailla. Toisen albumin tekeminen on selkeämpää, kun tietää sen määrän. Se on ihan eri juttu.

S: Piirrostyylisi on vähän muuttunut. Luulin aluksi, että teit sarjasi siveltimellä.

KK: Mä en todellakaan käytä siveltintä, vaan kynän terää, vanhanaikaista tussiterää. Painan välillä niin voimakkaasti, että se saattaa näyttää siveltimenjäljeltä kai... Teriä menee yksi per sivu, koska mä todella räkkään sitä. Mutta niin ovat monet muutkin erehtyneet.

S: Kynänjalkesi näyttää nykyään kevyemmältä.

KK: Joo, mä tiedän mitä sä tarkoitat. Mutta en ole kuin kokeillut siveltimellä tekemistä, se on niin vaikeeta, kun se on niin löysä, siinä ei ole sun ja paperin välillä sellaista varmuutta.

S: Tässä Karussa sellissä tämä loppuratkaisu on sellainen, että sitä tavallisesti tuollaisen kohdatessaan tuntee itsensä tosi petetyksi. Tässä ei kuitenkaan tunnu yhtään siltä.

KK: Ehkä sä odotit jotenkin koko ajan, että tarinan pitäisi päättyä onnellisesti...

S: Kovia kokeva Annabella Draama on kirjan päähenkilö. Onko teissä jotakin samaa?

KK: Toi Annabella on mun täydellinen vastakohta. Tai ehkä me ollan molemmat voimakastahoisia, mutta mä oon sitä positiivisella tavalla, Annabella on niin traumaattinen. Sen energia menee ihan hukkaan. ○